ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΘΟΥΝ

Ἡ Ἐλιὰν Μυρτὶλ ἦταν ξαπλωμένη στὸ τούρκικο ντιβάνι της καὶ κύτταζε μελαγχολικὰ τοὺς βσρεῖς βελουδένιους μπεροντέδες καὶ τὰ κομψοτεχνήματα ποὺ στόλιζαν τὸ κομψὸ σαλονάκι της. Ἡ Ἐλιὰν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὴς περίφημες γυναῖκες τῶν γραμμάτων καὶ θυμόταν τὰ ἀμέτρητα ταξείδια της, τὰ μακρυνὰ ταξείδια της στὴς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς. Ὅταν μισόκλεινε τὰ γαλανὰ μάτια της. ἀναπολοῦσε μὲ τὴ φαντασία της τὸ περελθόν, καὶ μὲ νοσταλγία θυμόταν τοὺς γελαστοὺς οὐρανοὺς, τὸν ἥλιο καὶ τοὺς κινδύνους ...

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ μακρινοὶ ἥλιοι ἦταν μισοσβυσμένοι στὴ μνήμη της. Ἔβρεχε, καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐφαίνοντο οἱ μαῦροι σκελετοὶ τῶν δένδρων. Στὸ περιβόλι τὰ ἄνθη εἶχαν μαραθεῖ καὶ ἔμεναν μονάχα μερικὰ ἄσπρα χρυσάνθεμα. Ἡ Ἐλιὰν ἦταν πικραμμένη. Ἐν τούτοις ἦταν ὡραία καὶ ὅλοι τὴν ἐλάτρευαν. Τὰ βιβλία της ἦταν δοξασμένα καὶ ὑμνοῦσαν τὸν ἔρωτα.

Τὸν ἔρωτα ! Ἕνα λυπητερὸ μειδίσμα διέστειλε τὰ χείλη της. Ὁ Ἔρως! Τί ἤξευρε αὐτή; Εἶχε ποτὲ νοιώσει τὸν αἰθέριο, τὸν μυστηριώδη ἔρωτα, ποὺ εἶχε περιγράψει στὰ βιβλία της. Τὴν εἶχεν πραγματικῶς ἀγαπήσει κανένας ;

Ἡ Ἐλιὰν ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της πρὸς τὴν ἀθάνατη αὐτὴ ἀγάπη. ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ λησμονήσῃ ὅλες τὴς ἄλλες.

Ἔξαφνα ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι καὶ τὸ γαύγισμα τῶν σκύλων. Μία καμαριέρα τῆς ἔφερε μία κάρτα. Ἡ Ἐλιὰν ἐδιάβασε :

Ἀνθυπολοχαγὸς Ρενὲ Μαρτὲν

3ον Σύνταγμα πυροβολικοῦ Ἀποικιῶν

Σαϊγκὸν

Ἀγνοοῦσε τὸ ὄνομα αὐτό, ἐννοιωθε πάντα στὴν καρδιά της ἕνα ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. γιὰ ὅσους ἤρχοντο ἀπὸ μακρυνοὺς τόπους.

— Πὲς τοῦ κυρίου νὰ ἔλθῃ.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Μαρτὲν εἰσῆλθε. Ἦταν ἕνας νέος ὑψηλός, μελαχροινὸς καὶ φοροῦσε πολιτικὰ ροῦχα. Ἐν τούτοις οἱ ζωηραὶ κινήσεις του ἐπρόδιδαν τὸ πραγματικό του ἐπάγγελμα.

— Κυρία, ξέρω πὼς εἶμαι ἀδιάκριτος. Ἀλλὰ ἔφθασα χθὲς εἰς τὴν Μασσαλία. καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω αὔριο γιὰ τὴ Βρέστη. Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ ἐκτελέσω πρὸς σᾶς μία ἀποστολή... Εἶνε τώρα τρία χρόνια. Ὅταν ὅμως ἦλθα εἰς τὸ Παρίσι πέρυσι μοῦ εἶπαν πῶς ἐταξειδεύατε. Γι' αὐτὸ ἡ συνείδησί μου δὲν ἦταν ἥσυχη.

Ἐκάθησε σὲ μία πολυθρόνα, ποὺ τοῦ ἔδειξε ἡ Ἐλιάν, καὶ εἶπε κυττάζοντας γύρω του μὲ ἐκστατικὸ ὕφος.

— Νοί... Ἔτσι σᾶς εἴχαμε φαντασθεῖ. Σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον τὸ ἐξωτικό.

Ἔπειτα τὸ βλέμμα του μὲ θαυμασμὸ τὴν περιηγάσθη.

— Καὶ σεῖς, Κυρία, δὲν ἀλλάξατε, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τόσο σᾶς; ἀγαποῦσαμε.

«Τὶ χαρὰ θὰ εἶχε ὁ καϋμένος ὁ Μπερτὲ ἂν ἦταν στὴ θέσι μου ! Μὲ συγχωρεῖτε... Νομίζετε πὼς παραληρῶ ! Πρέπει πρῶτα νὰ σᾶς ἐξηγήσω... Πόσον καιρὸ ἐζούσαμε μὲ τὴ σκέψι σας. Ὑπήρξατε ἀπὸ δύο χρόνια. ὁ πιστός μας σύντροφος ! Γι' αὐτὸ ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι μὲ ἐννοεῖτε... Σεῖς ὅμως δὲν ξέρετε...

— Περὶ τίνος πρόκειται : ἠρώτησεν ἡ Ἐλιὰν μὲ κάποια ἀνησυχία. Γιὰ ποιὸν μιλᾶτε ;

— Γιὰ τοὺς τρεῖς μας. γιὰ τὸν Μπερτὲ τὸν Ντυβὸλ καὶ μένα. ὅταν ὑπηρετούσαμε στὸ Λαός, στὴν Ἀφρική. Ἐγὼ πρῶτος ἀνεκάλυψα τὰ βιβλία σας... Γνωρίζετε βέβαια τὸ εἶδος τῆς ζωῆς ποὺ διάγουν στὰ μέρη αὐτὰ οἱ νέοι, τὴ στιγμὴ ποὺ διψοῦν γιὰ τὴς ἀπολαύσεις τῆς ἡλικίας των.... Μέσα στὴ φρικτὴ μοναξιά μας. εἴχαμε ὡς μόνη παρηγοριά μας τὴν ἀνάγνωσι. Εἶνε ὁ μόνος δεσμὸς ποὺ μᾶς συνδέει μὲ τὸν κόσμον αὐτόν, ἡ μόνη φίλη ποὺ μᾶς θυμίζει τὰ περασμένα χρόνια. Προσθέσατε εἰς τὴν μοναξιὰ τὴν πλῆξι, τὴ σιωπή, τὴν πνευματικὴ ἐρημία καὶ θὰ ἐννοήσετε τὸν μαγνητισμὸ μιᾶς λέξεως. τὴν δύναμι μιᾶς φράσεως. τὴν ἐπιρροὴ μιᾶς ἰδέας ποὺ διαβάζαμε... Γελούσαμε καὶ κλαίγαμε καμμιὰ φορά. Ἐθαυμάζαμε τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς ἀγαποῦσαμε σὰ φίλους, εἴχαμε προτιμήσεις γιὰ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἡρωΐδα ἑνὸς μυθιστορήματος, ἐζούσαμε τὴ ζωή τους !

«Λοιπόν, Κυρία, τὰ βιβλία σας ἦσαν ἐπάνω εἰς τὸ «γραφεῖο» μας. Εἴμεθα καὶ οἱ τρεῖς τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζῆ σας. Ὁ Μπερτέ, ὁ νεώτερος, σᾶς προτιμοῦσε ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγραφεῖς τῆς πτωχῆς μας βιβλιοθήκης. Ἐγράφατε τότε διηγήματα σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Τὴν ἐπεριμέναμε μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία καὶ τὴν ἐδιαβάζαμε μαζῆ καὶ οἱ τρεῖς, ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς μικρῆς λάμπας. Ὁ Μπερτὲ συνήθως ἐδιάβαζε τὰ διηγήματα ὑψηλοφώνως, καὶ ἐμεῖς ἀκούγαμε προσεκτικά. Στὴν ἀρχὴ νομίζαμε πῶς εἶσθε ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, κρυμμένος μὲ ψευδώνυμο. Σᾶς θεωρούσαμε σὰν ἕνα φίλο μας παληὸ καὶ σᾶς ὀνομάζαμε : «ὁ μικρὸς Μυρτίλ.»

Μία μέρα ὁ Μπερτὲ ἦλθε ἀπὸ τὸ Σαϊγκὸν πολὺ συγκεκινημένος. Μᾶς ἐπληροφόρησε πὼς ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν μιὰ νέα καὶ ὤμορφη γυναίκα μὲ ξανθὰ μαλλιά, καὶ μὲ γαλανὰ μεγάλα μάτια.

»Εἴχατε ταξειδέψει παντοῦ. Ὑπῆρχε βέβαια πάντα γύρω σας κάποιο μυστήριο ποὺ μᾶς ἄρεσε ὑπερβολικά ! Ἐζούσαμε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδοῦμε καὶ μεῖς μιὰ μέρα τὴν χαριτωμένη σιλουέττα σας.

Ἀρχίσαμε τότε νὰ σᾶς ὀνομάζουμε Ἐλιάν. Ἀργότερα εἴδαμε τὴν φωτογραφία σας σὲ διόφορες ἐφημερίδες καὶ περιοδικά ! Ὁ Μπερτὲ τὶς ἔκοβε μὲ τὸ ψαλλίδι καὶ τὶς κόλλαγε στοὺς τοίχους. Ὅταν τὸν ἔστελναν ἀποστολὴ ἔβαζε πάντα μιὰ φωτογραφία σας στὸ πορτοφόλι του,

»Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ ζηλεύῃ. Δὲν μᾶς μιλοῦσε πειὰ γιὰ σᾶς καὶ σᾶς διάβαζε κρυφά.

»Μιὰ μέρα τὸν εἴδαμε νὰ κιτρινίζῃ, ἐνόσω ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα.

»— Ξέρετε τὰ νέα ; Ἡ Ἐλιὰν παντρεύεται, ἡ Ἐλιὰν παντρεύθηκε ! Καὶ μὲ ποιόν ; Μὲ ἕνα τραπεζίτη ! Τῆς ἐχάρισε ἕνα κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ ἕνα αὐτοκίνητο ! Αὐτὸ εἶνε τὸ ἰδανικὸ μιᾶς γυναίκας τῶν γραμμάτων !

»Μὲ μία κίνησι περιφρονήσεως ἐπέταξε εἰς τὸ τραπέζι τὴν ἐφημερίδα.

«Τὸ βράδυ, στὸ γεῦμα, τὰ μάτια του ἦταν κόκκινα, σὰν νὰ εἶχε κλάψει. Δὲν ἐδιαβάσαμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἴμεθα σιωπηλοί. Ἔξαφνα ὁ Μπερτὲ εἶπε.

— Ἂς εἶνε, δὲν ἐπίστευα ποτὲ πῶς ἡ Ἐλιὰν θὰ μᾶς προδόσῃ.

Ἔμεινε μελαγχολικὸς ὅλη τὴ βραδειά. Καὶ μεῖς τὸ ἴδιο... Σὰν νὰ σᾶς εἴχαμε χάσει... Ὁ Μπερτὲ ἔβγαλε τὴς φωτογραφίες σας ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τὴς ἔρριξε σ' ἕνα συρτάρι. Τὰ βιβλία σας ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας καὶ κανεὶς δὲν ἐπρόφερε πιὰ τὸ ὄνομά σας...

« Ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ἐμάθαμε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ὅτι δὲν εἴχατε παντρευθεῖ μὲ ἕνα τραπεζίτη, ἀλλὰ ἕνα πτωχὸ ζωγράφο... Ἦταν λάθος.... Ὁ Μπερντὲ εἶπε μὲ χαρά :

«— Τὴν συγχωρῶ... σχεδόν.

«Χωρισθήκαμε. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο εὕρηκα τὸν Μπερτὲ εἰς τὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σαϊγκὸν. Ἦταν χαμένος καὶ ἤξευρε πῶς δὲν εἶχε πολλὲς μέρες νὰ ζήσῃ. Τὸ ἀδυνατισμένο σῶμα του ἦταν ξαπλωμένο σὲ μιὰ μακρυὰ πολυθρόνα. Εἶδα μιὰ ἀπὸ τὴς φωτογραφίες σας στὸ τραπεζάκι του. Μοῦ εἶπε :

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ πεθαίνω ἐδῶ. Εἶνε μία γωνίτσα ποὺ περιέγραψε ἐκείνη. Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς κάτι : Ὅτι θὰ πᾷς νὰ τὴν ἰδῇς, ὅταν φθάσῃς στὸ Παρίσι. Μίλησέ της γιὰ μένα, πές της πῶς μονάχα αὐτὴν ἀγάπησα στὴ ζωή μου καὶ ὅτι θὰ μὲ θάψουν μὲ τὴν εἰκόνα της... Ἔπειτα δῶσε της αὐτὸ τὸ λουλουδάκι».

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Μαρτὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα φάκελλο, ποὺ περιεῖχε ἕνα μαραμμένο λευκὸ ἄνθος.

Τὰ μάτια τῆς Ἐλιὰν γέμισαν δάκρυα. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τότε ἡ Ἐλιὰν ρίχτηκε στὸ ντιβάνι καὶ ἔσφιξε στὰ χείλη της τὸ λευκὸ λουλοῦδι τοῦ πεθαμένου. Ἔκλαψε μὲ φρικτὴ ἀπελπισία τὴν ὡραιότερη ἀγάπη τῆς ζωῆς της. Ἔκλαψε γιὰ ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἐλάτρευσε καὶ δὲν τὸν γνώρισε ποτέ...

Μύριαμ Χάρις

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Προτομὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ μας γλύπτου κ. Λουκᾶ Δούκα, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἐπόζαρεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ

Ἀπόψε ποὺ θὰ φύγουν οἱ Καλλικαντζάροι
Μὲ τὸ νερὸ ποὺ θὰ ραντίσῃς τ' ἁγιασμένο
Κάνε, παπᾶ μου, καὶ σὲ μένανε μιὰ χάρι
Καὶ χύσε ἀπ' τὸ νερὸ τὸ μυρωμένο
Μιὰ στόλα μὲς τὴ δύστυχη καρδιά μου
Νὰ φύγῃ ὁ... *Καλλικάντζαρος* παπᾶ μου !

Ἐρωτοχτυπημένος